

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu **Ústav na výkon trestu odňatia slobody**, V. proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave**, Špitálska ul. č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo AA/2007/50934/16158/OISS z 31. decembra 2007 o zvýšenom odvode za neplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa zákona o službách zamestnanosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21. februára 2008, č. k. 26S/ 8 /2007-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 21. februára 2008, č. k. 26S/ 8 /2007- 36, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 21. februára 2008, č. k. 26S/ 8 /2007- 36, zrušil rozhodnutie z 31. októbra 2007 číslo AA/2007/50934/16158/OISS, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre z 5. septembra 2007 číslo 2007/30832 a zamietol odvolanie žalobcu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie

z dôvodov podľa § 250j ods. 2, písm. a/ OSP o povinnosti žalobcu zaplatiť odvod vo výške 91 200 Sk za nesplnenie povinného podielu zamestnávania počtu občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1, písm. a/ zák. č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“) za rok 2006. Krajský súd dospel k záveru, že je rozhodnutie žalovaného nezodpovedá zákonu, lebo žalobcu nemožno podľa § 3 zákona o službách zamestnanosti považovať za zamestnávateľa príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, a to bez ohľadu na skutočnosť, či zamestnáva zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje zákon o štátnej službe, alebo občianskych zamestnancov.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, lebo jeho rozhodnutie bolo vecne správne. Poukázal na skutočnosť, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, lebo policajti sú zamestnancami žalobcu v pracovnom alebo obdobnom pracovnom vzťahu, a preto žalobca má povinnosť vo vzťahu k počtu policajtov zamestnávať príslušný počet občanov s ťažkým zdravotným postihnutím podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti.

Žalobca žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zamestnanosti“) zamestnávateľom na účely tohto zákona je právnická osoba, ktorá má sídlo alebo sídlo svojej organizačnej jednotky na území Slovenskej republiky, alebo fyzická osoba, ktorá má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá zamestnáva fyzickú osobu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o zamestnanosti zamestnancom na účely tohto zákona je fyzická osoba v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu alebo doktorand v dennej forme doktorandského štúdia.

Za zamestnanca na účely tohto zákona sa nepovažuje občan, ktorý vykonáva činnosti pre právnickú osobu, ktorá plní voči občanovi povinnosti zamestnávateľa, ak z povahy vykonávanej činnosti vyplýva, že nemôže byť obsadzovaná prostredníctvom sprostredkovania zamestnania podľa tohto zákona.

Podľa § 63 ods. 1 písm. d) citovaného zákona zamestnávateľ je povinný zamestnávať občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a); ak zamestnáva najmenej 20 zamestnancov a ak úrad v evidencii uchádzačov o zamestnanie vedie občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a) v počte, ktorý predstavuje 3,2 % z celkového počtu jeho zamestnancov.

Podľa § 14 ods. 1 a 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu, príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a príslušníkov Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov“), policajtom (za policajtov sú v zmysle § 1 ods. 2 tohto zákona považovaní okrem iných aj príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky) môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, a je bezúhonný, spoľahlivý, spĺňa stupeň vzdelania určený na výkon funkcie, do ktorej má byť ustanovený alebo vymenovaný, je zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby.

Zdravotná spôsobilosť v prijímacom konaní sa preukazuje lekárskeho posudkom na základe vyšetrenia občana lekárom so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo v pôsobnosti ministerstva. Zdravotnú spôsobilosť posudzuje služobný posudkový lekár podľa § 222.

Z uvedených ustanovení zákona o službách zamestnanosti vyplýva, že zamestnávateľ, ktorý zamestnáva viac ako 20 zamestnancov má určité povinnosti v súvislosti so zamestnaním zdravotne postihnutých občanov, pričom pre potreby tohto zákona § 3 a § 4 definuje pojem „zamestnávateľ“ a „zamestnanec“.

Posúdenie pojmu zamestnanec a zamestnávateľ práve pre potreby zákona o zamestnanosti žalovaný vo svojom rozhodnutí nevykonával v súlade so zákonom. Nesprávne považoval všetky fyzické osoby v služobnom aj pracovnom pomere u žalovaného

automaticky za „zamestnancov“ podľa § 4 ods. 2, pričom je zrejmé, že služba v policajnom zbore nepatrí medzi činnosti, ktoré môžu byť obsadzované prostredníctvom sprostredkovania zamestnania podľa tohto zákona, lebo policajtom, podľa zákona o štátnej službe príslušníkov, môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, a okrem iných predpokladov je aj zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby.

Odvolací súd považuje za správny právny názor krajského súdu, vyslovený v napadnutom rozsudku, podľa ktorého žalobcu nemožno považovať za zamestnávateľa bez ohľadu na skutočnosť, či zamestnáva zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje zákon o štátnej službe, alebo občianskych zamestnancov. V danom prípade policajta nemožno považovať za zamestnanca pre účely zákona o službách zamestnanosti, pretože z povahy ním vykonávanej činnosti vyplýva, že funkcia policajta nemôže byť obsadzovaná prostredníctvom sprostredkovania zamestnania podľa tohto zákona a tiež že žalobca vo vzťahu k policajtom nie je zamestnávateľom podľa § 3 zákona o službách zamestnanosti, pretože policajti nie sú jeho zamestnanci v pracovnom alebo v obdobnom pracovnom vzťahu, ale sú to zamestnanci štátu a žalovaný len plní úlohy zamestnávateľa, a preto nemá povinnosť vo vzťahu k počtu policajtov zamestnávať príslušný počet občanov so zdravotným postihnutím podľa § 63 ods. 1 písm. d/ zákona o službách zamestnanosti a ani riešiť nemožnosť zamestnávania zdravotne postihnutých osôb náhradným plnením podľa § 64. Túto povinnosť má žalobca len ako zamestnávateľ tzv. občianskych zamestnancov, o počte ktorých podal samostatný ročný výkaz.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie krajského súdu za dostatočne doložené vykonaným dokazovaním a právne názory v ňom uvedené za zodpovedajúce zákonu.

Z dôvodu, že súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie žalovaného a jemu podriadeného správneho orgánu zrušil, odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil ako vecne správny.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, a úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, lebo ich náhradu nežiadal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 20. augusta 2009

JUDr. Elena Závadská, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová